

РЕШЕНИЕ

№ 5977

гр. София, 21.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 14.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **5232** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба от А. И. В., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Г. И., със съдебен адрес – С., [улица], ет. 8, ап. 34, срещу Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, като се претендира обезщетяване за причинени неимуществени вреди в размер на 1500 лева, причинени й от незаконосъобразна Заповед № 20-4332-006460 / 13. 10. 2020 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП.

С молба от 24. 06. 2021 г. се уточнява, че периода, за който се претендира вредите е от 13. 10. 2020 г. до 19. 04. 2021 г., както и мораторна лихва от 19.04.2021 г. до предявяване на исковата молба на 31. 05. 2021 г. в размер на 17,92 лв.

С писмен отговор от 23. 07. 2021 г., ответникът прави възражения за неоснователност на иска.

В съдебно заседание, ищеца чрез процесуалния си представител, поддържа иска, по заявените в него съображения. Претендира разноските по делото.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител, счита исковата молба за неоснователна. Поддържа доводите изложени в писмения отговор. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за

основателност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № 20-4332-006460 / 13. 10. 2020 г. за прилагане на принудителна административна мярка на полицейски инспектор при Отдел „Пътна полиция“ - СДВР е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрация на МПС за срок от 6 месеца, приложена на 13. 10. 2020 г. по отношение на собствения на ищцата лек автомобил марка „А.“, модел „А4“, рег. [рег.номер на МПС] , като са снети регистрационните табели на автомобила.

С решение № 2593 от 19. 04. 2021 г., постановено по адм. д. № 10931/2020 г. по описа на Административен съд София - град, е отменена издадената ПАМ, наложена със Заповед № 20-4332-006460 / 13. 10. 2020 г. на полицейски инспектор при Отдел „Пътна полиция“ - СДВР. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

С настоящата искова молба се претендира обезщетение за причинени неимуществени вреди на ищеца вследствие на невъзможността да ползва личния си автомобил, причинени от незаконосъобразен акт на служител на ответника, отменен по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество исковата молба е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове.

На основание чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

На основание чл. 205 от АПК, искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

Във фактическия състав на отговорността на държавата или общината за дейността на администрацията, визирана в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ се включват следните елементи: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействия и настъпилия вредоносен резултат. При липсата, на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

В конкретния случай, е безспорно, че е налице незаконосъобразна ПАМ по прекратяване регистрацията на автомобила собственост на А. В., като това е наредено

от полицаи към СДВР.

В същото време, съдът намира, че е налице причинена вреда, която подлежи на обезщетяване.

Безспорно е, че личния автомобил на ищцата е бил с прекратена регистрация до отмяната на заповедта за налагане на ПАМ, поради което същата не е могла да го ползва. Видно от заявеното в исковата молба В. е ползвала автомобила за зареждане със стока на стопанисвания семейно ресторант „Ф.“, находящ се в кв. Свобода, С., както и за работата ѝ като хореограф на група за народни танци.

По делото са разпитани като свидетели К. В. – съпруг на ищцата и Т. К., които потвърждават, че след като е била прекратена регистрацията на автомобила на В., същата е била много изнервена и се чувствала зле.

Съдът кредитира изцяло свидетелските показания, независимо, че единият свидетел е съпруг на ищцата, тъй като кой освен най-близките не биха били запознати с душевното състояние на лицето. Видно е, че и двамата свидетели сочат, че невъзможността да ползва автомобила и причинила значителен дискомфорт на В.. Свидетелят К. изрично сочи, че много пъти е возел В. до различни дестинации, както във връзка със зареждане на стока на семейния ресторант, така и във връзка с работата ѝ, като хореограф на народни танци. И двамата свидетели сочат, че ищцата се изнервила от това неудобство и нуждата да моли роднини и приятели да я закарат до определено място или да ползва таксиметрови услуги.

Съдът намира освен това, че нормалната житейска логика безспорно сочи, че невъзможността на съвременния човек да ползва автомобил, когато е свикнал с това, определено би ми донесло негативни емоции. Освен това, като трудово ангажиран човек, това се е отразило, както на работа ѝ, така и на извънредните дейности, с които свидетелите сочат, че се е занимавала, в ролята ѝ на учител по народни танци.

Съдът намира за неоснователни доводите на ответника в писмения отговор, че е било съпричиняване на вредата, тъй като в случая няма такава. Това, че В. е предоставила собствения си автомобил на друг човек да го управлява, не сочи за съпричиняване, тъй като въз основа на влязло в сила съдебно решение, е признато за незаконно прекратяването на регистрацията на МПС-то ѝ.

Съдът намира за неоснователни и доводите на ответника, че В. е прехвърлила дяловете, в притежаваното от нея Е.. Действително от представените от ответника доказателства и от справка в Търговския регистър се установява, че В. е продала дяловете притежавани от нея в [фирма] на 16. 09. 2020 г., но това не променя факта, че В. и въобще семейството ѝ се занимават с ресторантьорство.

Видно от показанията както на В., така и на К., че семейството стопанисва ресторант „Ф.“, находящ се в кв. Свобода, С.. В случая няма пречка един ресторант да се стопанисва от различни фирми, които са собственост на семейство В.. Видно от представеното (стр. 32) удостоверение за актуално състояние на [фирма], същото е с едноличен собственик и управител К. И. В., като дружеството има основен предмет на дейност ресторантьорство. Видно и представеното (стр. 40) уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ, именно в това дружество (посочен е ЕИК на работодателя, който съвпада с ЕИК на [фирма]) В. е започнала работа по трудов договор на 02. 11. 2020 г. В случая независимо кое точно дружество стопанисва ресторанта и дали дружеството е собственост на В. или В., е безспорно че семейство В. са се занимавали с този бизнес, което се потвърждава и от свидетелските показания.

В този смисъл, съдът намира за безспорно доказано, че ищцата е изпитвала

затруднения при зареждането със стока на семейния ресторант, още повече, че според показанията на В. другия семеен автомобил е бил дълго време на ремонт.

В конкретния случай, ако не беше незаконната ПАМ за прекратяване регистрацията на автомобила, ищцата не би търпяла негативите от невъзможността да го ползва в ежедневната си дейност.

Предвид изложеното, съдът намира иска за основателен и доказан, поради което следва да бъде уважен.

В същото време, така претендирания размер на обезщетението, е завишен, поради което следва да се определи по справедливост.

При определяне размера на обезщетението, съдът отчита, че периода през който ищцата не е могла да ползва личния си автомобил не е малък – повече от 6 месеца, както и че същата е трудово и социално ангажирана с провеждане на занимания по народни танци. В същото време, макар и невъзможността да ползва автомобила да ѝ и причинило неудобство, същото не е свързано със здравословни проблеми или такива които биха ѝ причинили значителен стрес и дискредитиране в обществото или пък негативно обществено мнение спрямо нея.

Предвид изложеното съдът намира, че обезщетение в размер на 1000 лева, би компенсирало в пълна степен преживените от ищцата страдания от издадената незаконосъобразна заповед на служител на ответника.

При този изход на спора, ответника следва да заплати и направените разноски в настоящото производство, каквото искане е своевременно направено. По делото са направени разноски в размер на 10 лв. държавна такса и 500 лв. договорено и заплатено адвокатско възнаграждение, видно от представения (стр. 41) договор за правна защита и съдействие и платежно нареждане. Съдът намира, за неоснователно направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност, тъй като така заплатеното възнаграждение не може да се приеме, че е прекомерно. В същото време, съобразно чл. 10, ал. 3 и ал. 4 от ЗОДОВ следва да се намали адвокатското възнаграждение съобразно уважената част от иска, а на ответника да се присъди юрисконсултско възнаграждение, съобразно отхвърлената част от иска. Дължимото адвокатско възнаграждение става 333,33 лв., а юрисконсултското от дължими 100 лв. по чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ се определя на 33,33 лв. При наличието на две насрещни вземания съдът намира, че следва да извърши прихващане, поради което на ищецът се дължи заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. и 10 лв. внесената държавна такса.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи – [населено място], [улица], да заплати на от А. И. В., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 1000 (хиляда) лв., представляващи обезщетение за неимуществени вреди за периода от 13. 10. 2020 г. до 19. 04. 2021 г., вследствие на издадената незаконосъобразна Заповед № 20-4332-006460 / 13. 10. 2020 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП., ведно със законната лихва върху главницата от 31. 05. 2021 г., до окончателното ѝ заплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска в останалата част до претендирания размер от 1500 лева.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи – [населено място], [улица], да заплати на А. И. В., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 310 (триста и десет) лв., представляващи направените разноси по делото по компенсация.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: